

Das stärkste Fort von Sewastopol genommen

Britische 8. Armee zersprengt

Aus dem Führerhauptquartier 18. Juni

Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt:

Im Kampf um Sewastopol erstürmten Infanterie und Pioniere, durch zusammengefasstes Artilleriefeuer und Fliegerangriffe wirksam unterstützt, in harten Nahkämpfen die Hauptkampfwerke im Nordteil des stark ausgebauten Festungssystems, darunter das Werk Maksim Gorki, das modernste und stärkste Fort der Festung überhaupt. Damit wurde in diesem Frontabschnitt der Angriff bis auf 3 km an die Hafeneinfahrt der Festung herangetragen.

An der Südfront der Festung wurden die Sowjets trotz hartnäckiger Gegenwehr durch deutsche und rumänische Truppen aus wichtigen Höhenstellungen geworfen. Im Hafengebiet wurden Materiallager und Nachschubfahrzeuge des Feindes durch Luftangriffe vernichtet.

Im mittleren Abschnitt der Ostfront wurde der Kampf gegen zerstörte feindliche Gruppen im rückwärtigen Frontgebiet fortgesetzt.

An der Wolchow Front scheiterten auch gestern heftige feindliche Angriffe.

Im Hafen von Murmansk bekämpften Sturzkampfflugzeuge feindliche Nachschubdampfer. Zum Geleitschutz eingesetzte Jäger stossen hierbei 11 feindliche Jagdflugzeuge ab.

In Nordafrika ist die britische 8. Armee in zwei Teile zersprengt. Ein Teil hat sich nach Tobruk zurückgezogen. Starke deutsche und italienische Panzerverbände stossen den in Richtung Bardia flüchtenden feindlichen Kräften nach. Im südlichen Vorfeld der Festung Tobruk wurden britische Stützpunkte und einige Wüstenforts genommen. Verbände der deutschen und italienischen Luftwaffe fügen den zurückgehenden britischen Kolonnen hohe Verluste an Menschen und Material zu. Bei der Zerschlagung des britischen Geleitzuges im östlichen Mittelmeer war eine deutsche Schnellbootflotille unter Führung ihres Flotillenchefs Kapitänleutnant Kemnade beteiligt. Die Flotille torpedierte zwei britische Kreuzer, von denen ein Kreuzer durch 2 Torpedos getroffen wurde und wahrscheinlich untergegangen ist. Schon bei früheren Unternehmungen vor der lybischen Küste versenkten die Schnellboote einen Zerstörer, ein Geleitschiff, einen Unterseebootjäger sowie 15.000 BRT Versorgungsschiffsraums.

Im Atlantik griffen deutsche Unterseeboote, wie durch Sondermeldung bekanntgegeben, stark gesicherte Geleitzüge an und versenkten 7 Schiffe mit 34.000 BRT. Ein weiterer Dampfer wurde durch Torpedotreffer schwer beschädigt. Ferner wurden in der Karibischen See, trotz starker amerikanischer Abwehr, 12 Schiffe mit 75.000 BRT vernichtet. Damit wurde der feindliche Handelsschiffstraum um weitere 19 Schiffe mit 109.000 BRT geschädigt.

Indiešus zīolna tūlīt gatavam!

Indiešus nacionālās kustības vadītājs, Candra Bose radiofonā uzaicinājis indiešus būt gataviem, jo «drīz pieņems brīdis, kad tiem būs jāver rokās ieroči. Visai zemei jāsacejas kājās vienlaicīgi».

In den Gewässern um England versenkte die Luftwaffe in der vergangenen Nacht 2 Schiffe mit zusammen 5000 BRT. 3 weitere Frachter wurden durch Bombentreffer beschädigt.

Die britische Luftwaffe verlor in der Zeit vom 3.—16. Juni 307 Flugzeuge, davon 137 über dem Mittelmeer und in Nordafrika. Während der gleichen Zeit gingen im Kampf gegen Grossbritannien 71 eigene Flugzeuge verloren.

Bei den Kämpfen vor Sewastopol haben sich die Kompaniechefs in einem Infanterieregiment Oberleutnant Schirmer und Leutnant Kerschmann durch besondere Tapferkeit ausgezeichnet.

Oberleutnant Marseille schoss in Nordafrika innerhalb 24 Stunden 10 feindliche Flugzeuge ab und erhöhte damit die Zahl seiner Luftsiege auf 101. Die Unterseeboote unter Führung der Kapitänleutnante Moor, Topp, Witte und von Rosenstiel und des Oberleutnants zur See Ice haben sich bei der Bekämpfung der feindlichen Versorgungsschiffahrt besonders ausgezeichnet.

Der mit dem Eichenlaub zum Ritterkreuz des Eisernen Kreuzes angezeichnete Leutnant Strelow, Flugzeugführer in einem Jagdgeschwader ist von einem Flug gegen den Feind nicht zurückgekehrt. Als Sieger in 68 Luftkämpfen zählte dieser erst 20-jährige tapfere Offizier zu den hervorragendsten Jagdfliegern.

Ieņemts stiprākais Sevastopoles forts

Sašķelta angļu 8. armija

Vadona galvenā nometnē 18. jūnijā

Bruņoto spēku virspavēlniecība ziņo:

Cīnā ap Sevastopoli vācu kājnieki un sapieri, kurus iedarbīgi atbalstīja koncentrēta artilerijas uguns un lidmašīnu uzbrukumi, niknās tuvcīpās ieņēma galvenos fortus stipri societātā cietokšņu sistēmas ziemeļu daļā, to starpā arī Maksima Gorkija fortu, modernāko un stiprāko fortu cietoksnī vispār. Ar to šini frontes sektorā uzbrukums pievīzījies uz 3 km cietokšna ostsas feejai. Cietokšņa dienvidus frontē vācu un ungāru vienības, neaugoties uz boļševiku nikno pretestību, pretinieku iztriecta no svarīgām augstienes pozīcijām. Ostsas rajonā gaisa uzbrukumos iznīcinātas ienaidnieka materiālu noliktavas un apgādes līdzekļi.

Austrumu frontes vidējā sektorā turpinājās cīņa ar izklīdinātām ienaidnieka grupām frontes aizmugurē.

Volchovas frontē arī vakar sabruka stipri ienaidnieka uzbrukumi.

Murmanskas ostsā pīkējošie bumbvedēji apkaroja ienaidnieka apgādes tvaikonus. Apsardzībal norikotie iznīcinātāji pie tam notrieca 11 ienaidnieka iznīcinātājus.

Ziemeļafrikā angļu 8. armija sašķelta divās daļās. Viena daļa atkāpusies uz Tobrukku. Stipras vācu un itāļu tanku vienības vajāja virzienā uz Bardiju bēgošos ienaidnieka spēkus.

Tobrukās cietokšņa dienvidus daļā iepemti angļu atbalsta punkti un daži tukšneši forti. Vācu un itāļu aviācijas vienības atkāpojām angļu kolonām nodara lielus cilvēku un mate-

riālu zaudējumus. Angļu kuģu karavānas sasišanā Vidusjūras austrumu daļā piedalījās kāda vācu ātrlaivu flotile sava flotiles ūpa kapteinīnanta Kemnades vadībā. Flotile torpēdēja 2 angļu kreiserus, no kuriem viens dabūja 2 torpēdu trāpījumus un laikam nogrimis. Jau agrākās operācijās Lībijas piekrastē ātrlaivas nogremdēja vienu iznīcinātāju, vienu apsardzības kuģi, vienu zemūdeņu iznīcinātāju, kā arī 50.000 tonnu apgādes kuģus tonnā.

Atlantikā vācu zemūdenes, kā jau ar speciālziņojumu paziņots, uzbruka stipri apsargātām kuģu karavānām un nogremdēja 7 kuģus 34.000 tonnu koptilpumā. Kādu citu tvaikoni ar torpēdas trāpījumu smagi bojāja. Tālāk Karaibu jūrā, neskatoties uz amerikānu atvairīšanu, iznīcināti 12 kuģi 75.000 ton. koptilpumā. Ar to ienaidnieka tirdzniecības tonnaža ciektusi par 19 kuģiem ar 109.000 tonnu koptilpumu.

Jūrā ap Angliju aviācija pagājušā naktī nogremdēja 2 kuģus 5000 ton. koptilpumā. Trīs citus preču kuģus bojāja ar bumbu trāpījumiem.

Angļu aviācija no 3.—16. jūnijam zaudējusi 307 lidmašīnas, no tām 137 vairs Vidusjūras un Ziemeļafrikā. Tārīpat laikā cīņā pret Lielbritāniju zaudēta 71 vācu lidmašīna.

Cīnās pie Sevastopoles ar sevišķu drošīrbību izcēlušies virsleitnanti Schirmer's un leitnants Kerschmann's, kāda kājnieku pulka rotu komandieri.

Virsleitnants Marseijs Ziemeļafrikā 24 stundu laikā notrieca 10 ienaidnieka lidmašīnas un ar to paaugstināja savu gaisa uzvaru skaitu uz 101.

Zemūdenes, kapteiņleitnanta Moor'a, Topp'a, Witte's un von Rosenstiel'a un jūras virsleitnanta Ice's vadībā, sevišķi izcēlušās ienaidnieka apgādes kuģniecība apkarošanā.

Ar ozollapu vāinagu pie bruņinieku pakāpes Dzelzskrusta apbalvotais leitnants Strelow's, lidmašīnas vadītājs, kāda iznīcinātāju eskadriņā, nav atgriezies no lidojuma pret ienaidnieku. Ar 68 gaisa uzvarām šis tikko 20 gadu vecais drošīrbīgais virsnieks skaitījās par vienu no ievērojamākiem iznīcinātāju lidotāju vidū.

Spriedums Ārankas prāvā

Ankarā, 17. jūn. (DNB). Ankaras prāvā vakar pasludināja spriedumu. Galvenos apsūdzētos — Padomju savienības pilsoņus Pavlovu un Kornilovu par piedāļīanos pret kādu trešās personas dzīvību notiesāja uz 20 gadiem spaidu darbos.

Abi turku apsūdzētie Abdulrachmans un Suleimans par pierādītu lidzdarbību atentātā notiesāti uz 10 gadiem spaidu darbos.

KAS SPEJ RADIT PANIKU
RIO DE ZANEIRĀ.

Buenos-Airesā, 17. jūn. (DNB). Rio de Zaneirā pagājušā svētdienā, 14. jūnijā, piedzīvoja šīni kaļā lielāko sensāciju: Rio de Zaneiras ostsā manīta kāda «ienaidnieka zemūdene». Tā vispirms redzēta no kāda debesskrāpja un ziņa par tās parādīšanos izsauca paniku. Nekavējoties izziņoja trauksmi un pacēlās kaļā lidmašīnas. Piekrastē esošās ēkas evakuēja. Divas naktis ar prožektoriem pārmeklēja ostsas apgabalu. Beidzot «zemūdeni» atklāja: tā izrādījās vīrs ūdeņa peldošs noslīcis zirgs.

Latviešu jaunatne!

Otro reizi latviešu jaunatne tiek aicināta stāties valsts darba dienesta rindās. «Darbs un cīņa ir mūsu biedri», tā teikts šīni aicinājumā un: «kas grib būt brīvs un laimīgs, tam jācīnās par brīvību un jāēgūst laime un labklājība ar centību un darbu!» Tāds ir dzīves ceļa likums, negrozāms un pavēlošs, bet taisnīgs un svētījams, kas prasa daudz atsacīšanās un pašaizliedzības, asins un sūru sviedru upuru. Bet tas iekrizes dod piepildījumu tam, kas viņam klausīs un labprāt seko. So likumu mūsu tauta allaž izjustusi un ik reizes, kad viņa tam bijusi uzticīga, tas viņu ir vairagojis. Bet jo sevišķi ar darbu un cīnām biedros bijusi latviešu jaunatne. Visos laikos latviešu jaunekļi ir bijuši dedzīgi un karsti cīnītāji par brīvību, un tie to dara arī šodien austrumu kaujas laukos. Latviešu jaunekļiem un jaunavām arvien bijusi gaiša sirdsdedze un vesela mīja, ka laime un labklājība iegūstamas vienīgi ar centību un godīgu darbu. Ja cīņu par brīvību mēs daudzāk esam apliecinājuši kopīgi, tad cenšanos labklājības un laimes dēļ, mēs vairāk esam darijuši katrs savrup un nereti tai ir bijis atraitnes dēļ liktenis.

Tagad no 1921.—1923. g. dzimušie jaunekļi tiek aicināti kopīgi strādāt ar miera ieroci — lāpstu, kalpot tautai un paši sev. Fiziskā darbā, sportā, mācībās un biedriskumā veidot savu miesu un dvēseli, augt tautas garā un ista darba izpratnei, kas tad arī visai tautai nākotnē varēs dot laimi un labklājību.

Sis aicinājums vispirms iet pie ģimnaziiju abiturientiem, lai pēc zināmas izglītības gatavības dotu tiem dzīves gatavības aplieci. Tālāk viņš gaida arī brīvprātīgos sekotājus no akadēmiskās jaunatnes vidus, jo Vācijā studenti bija pirmie valsts darba dienesta frontē. Jūsu vieta ir tur, kur kopīgā darbā aug jaunā Eiropa un sirdis aug dzimtenes mīlestība, savienota ar tīcību jaunā laika sociālam taisnīgumam. To var apliecināt tie jaunekļi, kas nākamajā pavasarī atgriezīsies no savām darba dienesta gaitām un to varēsiet teikt arī jūs, kas tagad līdz 15. jūlijam pieteiksties un oktobrī tiksiet iesaukti, lai neatrautu vasarā vajadzīgās darba rokas mūsu pašu zemei.

Latviešu jaunavas šīs aicinājums uzrunā pirmo reizi. Arī viņas tam labprāt seko, gan nelielā skaitā, ap 200, darba dienesta rindās, kas no viņām prasa kalpošanu tautai un sev, uzlikdamas tos pašus pienākumus laimes un labklājības terfišanai — centību un darbu, bet solot tos pašus ieguvumus tautu kopībā, jaunā, brīvā, laimīgā Eiropā, ko izcīnīs viri ar zobeniem kaujas laukos un jaunieši ar lāpstām darba frontē.

Latviešu jaunatne! Es sagaidu no tevis, ka tu augsti pacelsi kopīgo goda ieroci mieram!

Iekšlietu ģenerāldirektors
gen. O. DANKERS.

Sarkanais karogs virs Rīgas nekad vairs neplivos

Ciešot milzīgus cilvēku un materiālu zaudējumus, boļševiki sakauti pie Charkovas. Smagi nocietinātā Kerča ir vācu rokās. Vācu lielgalbi un šukasi dienu un nakti grauj vienu no stiprākiem cietokšņiem pasaule — Sevastopoli, un neatturami fuvojas tā ienemšanas diena. Veseliem desmitiem angļu un amerikānu transportkuģi nogrimst jūras dzelmē, kreiseri un brūpu kugi, torpēdu trāpīti, no Klusā un Atlantijas okeaniem un citām jūrām vairs neatgriežas Anglijas un Amerikas ostās. Virs Kanāla, virs Anglijas un virs Vācijas, vācu iznīcinātāju un zenitartilerijas ložu sadragātas, katru nakti nogāžas un saķist desmitiem angļu lidmašīnu. Lielvācijas armija, flote un gaisa spēki ir modri visās frontēs, nodarot ienaidniekiem milzu zaudējumus un dzenot to izmisumā.

Sis izmisums, laikam, bijis iemesls, kamēdē Idens un Molotovs 12. jūnijā Londonā slēguši tumšo veikalu, vienojoties par Eiropas sadalīšanu tanī gadījumā, ja uzvarētu boļševistikā plūtokratiskā kāja savienība. Bez jebkādas praktiskas nozīmes, kas varētu ietekmēt kāja iznākumu, viena nozīme šai vienošanai nenoliedzama: tai jānovērš Padomju savienības un Anglijas un Amerikas tautu uzmanība no tām sakāves briesmām, kas šim tau-tām ar katru dienu kļūst neizbēgamākas, bet jāiežužina pārliecībā, ka kāja laukos viss ir kārtībā un jādod, kaut vai uz papīra, kompensācija Padomju savienībai par tiem milzu zaudējumiem, ko tā cietusi ziemas kārā. Tā jau ir tipiskā angļu metode — prasītās reālās palīdzības vietā barot savus draugus boļševikus ar tukšiem solijumiem. Un šie solijumi ir sevišķi viegli dodami tad, kad runa iet par zemēm, kas nekad nav bijušas Anglijas ipašums, kā konkrētā gadījumā bij. Baltijas valstis un bazes Somijā.

Amerikas laikraksts «New York Times» raksta: «Padomju savienībai jautājums par bij. Baltijas valstīm ir ārpus katras diskusijas. Katrs boļševiku kareivis ir pārliecīns, ka padomju karogs vēlreiz plīvos Kaupā, Rīgā, un Rēvelē. Somijai uzstādīs prasību, ka atkal atdodamas atpakaļ vīces tās somu zemes, ko sonī kāja laikā padomistiem atrēmuši». Acīnredzot, bāda un posta zemes valdniekam Stalīnam «atpalikušās buržuiskās zemes» tā iepatikušās, ka viņš ne par kādu cenu no tām vairs negrib atteikties.

Austrumzemes prese par angļu-sakšu paktu ar boļševikiem

ON. Kaupā. Angļu-padomju paktu un sāpēno politiku par Baltijas zemju nodošanu Maskavai apskata visa Lietuvas prese. Kaupas laikraksts zem vīrsraksta «50.000 nogalināto apsūdz» raksta: «Līgums ar Maskavu nozīmē, ka sarkanajam teroram vēlreiz būtu jājet pāri trim Baltijas zemēm. Nekad vairs vīrs Kaupas neplivos padomju karogs, jo Stalīna un Molotova, Kripta un Cēcīla, Ruzvelta un biedru un viņu sabiedroto zemēm stāv pretim uzvarām bagātā austrumu fronte, stāv kareivji, kas vienīgi izķīrs šīs zemes nākotni.

Lielkās lietuviešu dienas laikraksts «I Laisve» raksta: «Sodien, boļševiku invazijas otrā gada dienā, atceroties mūsu aizvesto ciešanas, mēs, vadoties no mūsu piedzīvojumiem, varam apliecināt, ka padomju noligums ir pilnīgs melu iemisojums. Mēs tāpēc arī nebrīnāmies par to, ka Padomju

savienība netur līgumus, un mums ir pilnīgi skaidrs, kā uzskatāms paragrafs, kurā teikts, ka «nenotiek cēsānas pēc teritorjas iegūšanas.» Mums ir piedzīvojumi ar boļševistisko sistēmu un tie mums lauj pienācīgi novērtēt padomju paskaidrojumus, bet Amerikas tagadējie vadītāji un Anglija, kas noslēdz līgumus ar Padomju savienību, ar to uzpemas lomu būt par boļševiku palīgiem.»

ON. Rīgā. «Deutsche Zeitung im Ostland» raksturo paktu zem nosaukuma «Bailu paks» sekojoši: «Šī paka nolūks ir pārāk skaidrs. Tā nolūks ir atbalstīt Padomju savienību un arī izmest angļu tautai cerību en-kuru... Sis kodificētais soljums to-mēr nespēs neko grozīt militārā stā-vokli un jau ne pavisam nē Baltijas tautu nepārprotamā nostājā.

Laikraksts «Tēvija» raksta: «Kāmēr Molotovs ar Londonas «džentlime-

nem» un Vašingtonu slēdz līgumus, kuros Somija un Rumānija tiek sa-skeltas un Latvija, Igaunija un Lietuva iekļautas «laimīgo tautu sabiedrībā», krit dzelzī un betonā ietērptā Kerča, tanku armijas virspavālnieks Timošenko pie Charkovas dabū pērienu, pēc kura viņam grūti nāksies sē-dēt, un arī Sevastopole tuvojas kapi-tulācijai. Stalīnam neviens vīrs nevar palīdzēt, jo viņam pieteiktais ieroču daudzums val nu nogremdē val atnem. Molotovam jāpateidzina sava atgriešanās, jo citādi var gadīties, ka viņš uz savas lielās dzimtenes vārtiem atrod uzrakstu vācu valodā, ka «neplēderīgām personām ieeja aiz-liegta.»

Tālāk laikraksts aizrāda, ka šis draudzības noligums nav vienreizējas zādzības gadījums, bet tas ir sveše īpašuma chronika pārdošana, kā to pierāda daudzi agrākie gadījumi.

Ari Igaunijā sašutums

Rēvelē. (ON). Ari Igaunijas zemes pārvalde ieņemusi stāvokli pret angļu un boļševiku tirgošanās kombināciju, kuŗu gaitā Molotovs mēģinājis Padomju savienībal «izandēt» agrākās Baltijas valstis.

«Igaunu tauta», tā teikta protesta deklarācijā, «kura šīnis dienās dīļās sērās piemīnes pirms gada boļševiku neicīvēcīkā kārtā aizvestos tautiešus, skaidri apzinās, ka šis solis bijis tikai sākums igaunu tautas pilnīgai iz-nīcināšanai, kādēl tā arī neierobežotā uzticībā savu likteni nodod Vadona un Lielvācijas karaspēka rokās.»

SMAGI CIETUŠIE ANGLU KARA-KUĢI GIBRALTĀRĀ,

Madridē, 17. jūn. (DNB). Angļu kaujaskugis «Malaga», aviācijas bazes kuģis «Aegle» un «Argus», kā arī 2 iznīcinātāji un korvete šorit no Vidusjūras nakti nākdami ieradās Gibraltāras ostā. Nedaudz vēlāk ostā ieradās 8 citi angļu karakuģi, starp tiem arī kāds kreiseris ar smagiem bojāju-miem priekš- un pakalgalā un izrau-tu stīrbortu. Angļu kreiseris bija tu-vu grimšanai un trīs velkoņi to ie-vilkā Gibraltāras ostā. No abiem aviācijas bazes kuģiem, kaujas kuģiem un iznīcinātājiem nogādāja nonāvētus un ievainotus. Arī aviācijas bazes kuģis «Aegle» smagi bojāts.

ATJAUNOTA TIESA SATIKSME STARP TURCIJU UN EIROPU.

Vakar atklāja satiksme pāri atjaunojam Trakijas tiltam. Ar to vairāk nekā pēc gada beidzot atjaunota tieša dzelzceļu satiksme starp Turciiju un Eiropu.

A. V.

Un tikpat labi tās patiktu ūdens čekis-tiem, jo šeit atkal varētu iņa plaši iz-mēģināt roku spīdzināšanā un slepka-vošanā, atkal varētu izlet desmitiem tūkstošu latviešu, lietuviešu un igau-nu asinīs, pildot svarīgāko boļševistisko pienākumu — atriebību.

Bet veltas ir Stalīna cerības. Bo-ļševistiskais asinīs karogs nekad vairs neplivos ne vīrs Rīgas, ne Kaupas, ne Rēveles. Šīs zemes pieder Eiropai, iet kopā ar Lielvāciju, cīņā par Jauno Eiropu, un boļševiku dubjainais zā-baks nekad tās vairs nemīdis. Tas jo spilgti pateikts arī latviešu zemes pašpārvaldes sevišķā sapulcē pieņemtā rezolūcijā, kas pasaules sabiedrības priekšā apliecinā latviešu negrozāmo stāju. Tanī starp citu teikts: «Veltigu cerību celā blakus igauniem, un lie-tuviešiem arī latviešu tauta būtu pēc Molotova gribas uz visiem laikiem jā-nodod boļševismam. Latviešu zemes pārvalde visas pasaules priekšā pro-testē pret šādu negodīgu veikalniecīs-ku paņēmienu tautu sadzīvē. Latvija nekad nav bijusi lieliniecīska. Nekad tā nav no brivas gribas iegājusi Pa-domju savienībā.»

Mēs atminamies 1940. gada jūliju, kad notika tā sauktās «tautas dēmon-strācijas», kuŗām bija jāapliecina tas, ko Stalins Maskavā vēlējās. Iz-nemot ūdens un dažādu salašņu barus, kas Stalīnam tiešām uzgavilēja, jo nu vara bija nodota viņu rokās, pārē-jie bij ar varu un čekas dreudiem kopā sadzīlī Jēkabu, kas Stalīna režīmā iekārtoties, jau tad paredzēja sa-vas tautas tragisko likteni. Bet Stalīnam vajadzēja «masas», un vai tam, kas šī masu politikai mēģināja pre-toies! Latviešu tautas sīrds arvien ir

bijusi tīra, tā arvien boļševiku režīmu sajutusi kā moku režīmu. Kā tas tie-šām tā, to latvieši pierādīja, kad pagājušā gada jūnijā sita atbrivošanas stunda, to viņi pierāda arī tagad, brīvprātīgi dodamies cīpā pret bo-ļševismu.

Un rezolūcijas noslēgumā teikts: «Latvija nolieks no jauna savu tautu un savu nākotni neierobežotā uzticībā Lielvācijas vadona un Lielvācijas bru-nota spēku rokās, kuŗā to pirms gada izglāba no galigas bojāejas. Tā nesa-tricināmi tic, kā pēc vācu ieroču uz-varas latviešu tautai tiks ierādīta tāda vieta Eiropā, kādū tās gadusim-tiem ilgā vēsture, kultūra un dzīves-griba pelnījusi. Mūsu tīcība ir nesa-tricināma, ka nekad sarkanais karogs neplivos pār Rīgu. Latviešu tauta uz visiem laikiem atsakās no jebkāda sa-va likteņa aizbildna ar plūtokratiski lieliniecīsku nokrāsu, lai kāda arī tā nebūtu.»

Sie ir stingri un negrozāmi vārdi, kas apliecinā latviešu tautas nostāju. Vadonis, sūtīdams savu karaspēku pret nezvēru boļševismu, izglābā latviešu tautu no iznīcināšanas, par ko viņam pateicīga katra ista latvieša sīrds. Bet ar pateicību vien nepie-teik, mums sava nostāja arī darbos jārāda. Tamēdēj mūsu pienākums ir kā kāja laukā, tā arī mūsu zemes jaunuzbūvē un rāzošajās darbā iet to ceļu, ko mums rāda Vadonis, jo tas ir vienīgi pareizais. Vienīgi ceļā kopā ar Lielvāciju latviešu tautu var pa-sargāt no jaunām boļševiku briesmām. Ja kāds savā izredzībā līdz šim par to vēl šaubījās, tām tagad atdara acis Londonā noslēgtais paks Baltijas tau-tu iznīcināšanai.

A. V.

Mūžīgā vasara

Irmas Grebzdes romāns

(21. turpinājums.)

«Tēt, man ciemiņš,» Elga sacīja un izlikās jautra.

«Mani sauc Dunavu. Aktieris no Viņājiem. Jā, vēl tāds mazs aktieris. Un kā jums klājās, Lapeļu tēv?» Sa-runās iesākās. Nu nē, šīs Dunavas nemaz nebija mulķis. Viņš zināja šo to arī par laukiem. Apprasījās par ražu, par sēju. Jā, viņš pat drusku pazina zirgus. Rikšotājus. Viņš bieži apmeklējot hipodromu. Elga atstāja to vienās un aizgāja uzklāt pusdienu galdu. Viņa samaisīja bļodiņā skābus kāpostus ar krējumu. Pietvikusi un uztraukta viņa uzlika galdam citu galda un sakārtoja traukus. Galas šķēles, izsutinātās cepeškrāsnī, pašas savas taukos smaržoja starp baltiem kūpošiem kartupeļiem.

«Lūdzu,» Elga aicināja. Dunavs ēda veikli, visu laiku runādams. Viņš it kā aizmirsa Elgu un pievērsās tē-vam. — Gudrs. — Elga smējās sevi. Bija labi tā sēdēt pie galda un pētīt vēl pasvešo seju, savādos yaibstus, kas mainījās ik bridi. Acis, kurās tā sa-vādi prata skatīties. Vēlāk viņi abi

gāja sakārtot pirti un aizvērt dūmu lūku.

«Kirsīt, cik te jauki pie jums,» Du-nava sacīja, viegli papemdamas Elgu pie elkonā, «Es te jūtos kā mājās.»

«Ja, Lapeļēs visi labi jūtas.» Elga palīdzījās. Un tad viņš gribēja redzēt arī Elgas brūnājas un jērus. Viņam interesēja viss, viss, kas bija ap Elgu. Nu jau viņa jutās pilnīgi brīva, stāsti-ja un rādīja visu ar prieku. Viņa pat izveda divgadīgo kumeļu Mairu no kūts, lai Dunavs to paslavētu.

«Ar to mēs brauksim laulāties,» smējās Dunavs, glāstīdams kumeļa skaisto, lepni izslieto kaklu.

Vakārā atbrauca Andis ar Pēteri no meža. Ieraudzījis ciemiņu, Andis sa-īga un, atsacījies no vakariņām, tūlin posās uz Uldām.

«Piesargies, Elga. Tāds švauksts,» Andis sacīja sēzdamies ragavās. «Ne-aizmirsti, ka tev jau ir sava puisis. Vislabāk būtu svešajam to pasacit tūlin.»

«Ak, es taču pati zināšu,» Elga at-cīta. No dusmām viņai sadrebējās rokas un no priekšauta izkrita maizes klapa. Andis aizbrauca.

Pēc pirts, vēl pilni garaiņu un sil-tuma, viņi sēdēja pie galda Elgas istabā un runāja. Uz galda stāvēja bļoda ar sausiem zirņiem. Viņi nēma tos no bļodas saujām un ēda.

«Vai jums ritā nav jāspēlē teātri?» Elga ievaičājās.

«Nē, rīt esmu brīvs un vispār — es domāju nākamā sezonā pāriet uz

citu teātri. Te cilvēks netiek uz aug-šu. Talants taču nevar izaugt, ja tam nedod iespēju sevi parādīt.»

«Labs aktieris nekur nepazudīs,» rāmi otrā istabā noteica tēvs, un Elga saklausīja viņa balsī smiekus.

«Nepazudīs. Taisnība, Lapeļu tēv. Nākamajā sezonā man būs citas lo-mas. Tad mēs redzēsim. Sī mūžīgā vazāšana pa provinci. Neērtās skatu-vītes. Aukstums. Un publikas!»

«Bet tādēj taču teātri ir un sanem tikdaudz pabalstu, ka tiem jāaudzina tauta. Arī uz laukiem,» atkal iebilda tēvs.

«Jā, bet tomēr lielie teātri paliek vairāk tirajai mākslai.»

Viņi izbeidza šo sarunu. Ak, Dunavs prata veikli runāt par visu.

«Elga, kad jūs atbrauksit uz Viņājiem pie manis?» kļusu viņš prasīja, pieliecas Elgai tuvu un atbraucīdams tai matus no pieres.

«Pie jums?»

«Jā, tas ir uz pilsētu. Tad es jums parādīšu pilsētu nakti. Mēs dzersim viņu. Abreibusim. Nemaz nevajaga ievās un ābola, lai varētu grēkot. Ak, cik daļa jūs esat, Elga!»

Elga atrāvā savas rokas kā apdedzīnājusies un gāja uzklāt viesim gultu. Pati viņa gulēja mātes gultā un visu nakti mētājās bez miega. Tēvs ievai-dējās pagriezdāmies. Un tad Elga tū-lij iedomāja par Lapeļiem. Ja nu šīs melnacis viņu iemīlētu un viņa arī to? Tas taču bija liktenis, kas neviena

neaicināts svieda divus svešus cilvēkus vienu otram rokās. Un kas tad notiks ar L

Richthofen's

Ievērojamais pīriņā pasaules kāja līdotājs Manfred's von Richthofen's būtu varējis šī gada 2. maijā svinēt 50 gadu šūpļa svētkus, bet jau 1918. gada 21. aprīlī — iši pirms viņa 26. dzimšanas dienas, viņu aizsaucu nāve. Pēc Immelmann's un Boelke's Richthofen's savā laikā vācu karalīdotojā mākslu līdz pilnībā papildinājās. Viņš vadījis pirmo vācu iznīcinātāju eskadriju un izrūnījis 80 gaisa uzvaras. Generāls Ludendorfs par viņu izteicās: «Sis vīrs bijis vairāk kā 3 divīzijas vērti!»

Manfred's von Richthofen's cēlies no Silēzijas aristokrātu ģimenes. Viņa dzimtā pilsēta ir Breslava. Pasaules kara sākumā Richthofen's, būdams jauns ulānu virsnieks, izpildīja austumos un rietumos patrulas vadītāja pienākumus. 1915. gada maijā viņam atlāva pāriet uz līdotāju vienību: vispirms viņš bija piedalīts Makense na novērotāju līdmašīnu grupā. 1915. gada augustā viņu rietumos viegli ievainoja. Šai laikā viņš jau bija bumbvedēju eskadrīlā. Liktenīga ir Richthofen's satikšanās ar Boelki Sampanas kaujas laikā: Richthofen's kļūst par iznīcinātāju līdmašīnas vadītāju.

Ieguvis līdmašīnas vadītāja fiesības, Richthofen's 1916. gada martā atkal ierodas rietumu frontē. 1916. gada 16. aprīlī viņš izcīna savu pirmo gaisa uzvaru pie Verdenas. Drīz pēc tam viņš sanem «Fokker-Dreidecker'a» tība līdmašīnu, kurai viņš paliek arī uzticīgs. Jūnijā Richthofen's ierodas austrumu frontē. Boelke, kas šai laikā kļuvis par «Jagdstaffel 2» vadītāju, vēlas, ka Richthofen's kļūst viņa skolnieks. Pēdējais šo piedāvājumu arī pienēma. 1916. gada 17. septembrī vasaras kaujas rodas Richthofen's pirmie šī perioda panākumi. Pēc sesītā gaisa uzvaras viņu apbalvo ar «Pour Mérite» ordeni.

Boelke's bērns Richthofen's nes saņema nomirūšā biedra ordeņa spilvenu. Arī viņa draugs grāfs Holck's ir kritis. Viens no ievērojamākiem angļu kara līdotājiem — majors Hawkers, krita no Richthofen's rokas, kas šai laikā kļuvis par «Jagdstaffel II» vadītāju. Savu Fokker - Dreidecker'u Richthofen's lika nokrāsot sarkanu un kopš šī laika kā draugs, tā ienaudznieks Richthofen'u sauc par «sarkano Kara līdotāju». 1917. gada aprīlī Richthofen's ieguva 50. gaisa uzvaru.

Pirmais vācu iznīcinātāju eskadrīlu

Židu mežonības Feodosijā

Kad boļševiki savā laikā atkal ie-gāja Melnās jūras ostas pilsētā Feodosijā, Krimas dienvidos, tad līdz ar tiem tūlīt krastā izcēlās arī GPU agenti, lai nekavējoties uzsāktu savu «darbu». Pilsētā pārvēlās milzīgs apcietināšanas vilnis. Bēgi stāsta, ka Židiskie čekas agenti sadzinuši iedzīvotājus cīstumos veseliem simtiem. Kad pēc tam vācu karavīri iesojoja Feodosiju un atbrivoja pilsētu no boļševismi, viņi konstatēja saņemto ziņu pareizību.

Vēl tagad, daudzas nedēļas pēc Feodosijas atpakaļ iegūšanas, vācu vienības atklāj vienmēr vēl jaunas slepkavības. Ostas pilsētas stūrainajās ieliņās pagrabos un pagalmos guļ nogalināto vīriešu un sieviešu liki.

Ko šie cilvēki bija noziegušies? Asinskārajiem komisāriem pietika ar vismazākām aizdomām, ka kāds at-

balstījis vāciešus, lai sarīkotu iedzī-votājiem mocošas pratināšanas.

Daudziem šī spīdzināšana aiztaupījās, jo ūdiem kā pavadoni bija jau līdzi bendes, kas turpat uz vietas iz-pildīja slepkavošanas pārvaldes. Pratināti tika arī tie, par kuriem kāds spiegs bija pazinojis, ka viņi klusu izmetuši kādu nelaipnu vārdu par ūdiem. Izziņas neapgāzāni pierādījies, ka notikušo asinaino mežonību rīko-tāji bijuši ūdi. Visi Feodosijas komisāri, gandrīz bez izņēmuma, bijuši ūdi. Pats par sevi saprotams, ka arī izmeklēšanas tiesnesis bijis ūdis. Ak, vai tam, kam gadījās noklūt viņa acu priekšā. «Sausīgā riebeklis, netirs, ar sarainu bārzu un brillēm uz līkā deguna», — tā viņu raksturoja kāda sieviete, kas, patēcīties gadījumam un lielai laimes, bija izķuvusi no apcietinājuma. Lie-

tojot savas pratināšanas metodes, viņš nav bijis sevišķi izvēlīgs. Viszemis-kākāja veidā, bieži vien ar brutālu va-ru, viņš centies atraisīt savu gūstek-na mēli. Pa lielākai tiesai viņš prati-nājis naktīs, pie kam līcis tai pašā laikā turpat pagalmā nošaut dažus arestētos, lai pratinātie saprastu, kas tiem sagaidāms par klusāšanu vai ne-atašanos.

Kā šis negēlis trakojis un postījis Feodosijas sabiedrību, — to rāda skats pilsētas cietumā. Viss pagalms tur ir cilvēka asinīm piesātināts. Cilvēki tur apšauti kā meža zvēri, nevērojot ne viriešu, ne sieviešu vecumu. Nošau-ta arī kāda septiņdesmitgadīga sievi-na, kas it kā esot devusi patvērumu kādam vācietim. Neskaitāmi liki gul pagrabos, telpās un kaktos. Visvai-rāk notikušas nošaušanas.

Tikai retiem izdevies izklūt no cie-tuma dzīviem. Starp šiem laimīgajiem ir arī kāda jaunava, kas ar lielu spa-ru stāsta par tām sešpadsmit dienām, ko viņa pavadījusi GPU ķētnās. Kopā ar astoņām citām sievietēm, starp ku-rām bijusi arī kāda māte ar 3 mēne-šus vecu zīdaini, viņa atradusies ne-ankurinātā, šaurā, netirā kamerā. «Cik mēs visas bijām priečigas, kad liel-sabalū pērkons aizvien vairāk sāka tuvo-ties pilsētai. Mēs zinājām: vācieši nāk atpakaļ un tie mūs atpestīs. Vēl pagāja divas dienas, kamēr tikām atbrī-voti. Cietuma uzraugi un sargi bija nobijušies no vācu uzbrukuma un bija aizmukuši. Kādu kameru, kurā sēdēja vīrieši, viņi nebija aizslēguši. Tad vīrieši gribēja atslēgt mūsu kameru, bet neatrada atslēgas. Viņi mūs iz-vilka pa lodziņu, pa kuru parasti mums mēdz pasniegt ēdienu. Tā mēs atkal atguvām brīvību. Ūdi bija jau aizbraukusi agrāk, izmeklēša-nas tiesnesis kā pirms. Tikai vien-kāršajiem kareivjiem bija jāpaliek sa-vās vietās. Bet kad mēs iznācām no cietuma, tie jau bija nometuši savas ūtēnes. — Tā stāsta šī jaunava.

Bolševiku «valdišanas» astoņpad-smīt dienās Feodosijā ūdīšīs bendes-darīja ko vien spēja. Iznīcinātas ve-selas ģimenes. Atbildīgi par šo asins-pīrti ir ūdi, kuri tomēr kā pirmie aiz-laidās drošībā, tikko pilsētai tuvojās vācu vienības, kas to atbrīvoja no ūdīšīs bolševisma jūga.

(«Der Stürmer»).

Malkas pagale velc ūtēnes darbu

Saņēmusi ziņu par lielas boļševiku bandas iebrukumu H. sādžā un same-tusi pajūgos municipiju, ap 30 vīra lie-la kaujas grupa traucās turpu. Iz-mārdētie padomijas zirģēji dažādiem līdzekļiem jāmudina pastiegties.

«Laid tik droši eauri», uzsauce pīr-majam pajūgam patrulas komandieris v. v. V., tuvojoties nelielai sādželei. So rajonu netraucēti šķērsojām gan-drīz katru dienu, tāpēc domājām, ka arī šodien šeit boļševikus neredzēt.

Priekšgalā braucējais pajūgs jau sā-dzai cauri. Kad otrs pajūgs ceļa liku-mā samazina ātrumu, atskan spalgi ūtēnes šāvieni un gar ragavās sēdē-tāju ausim nosvelpj lodes. «Izlēkt», iesaucās v. v. V. un pīrmais strauji pārlece grāvīm, lai varētu sasniegt lielo priedi un paslēpties aiz tās.

Strauji ar roku satvēris krūtis, v. v. V. vēl paspēj pateikt: «Esmu ieaval-

radīja Flandrijas kaujas, un tās vadī-ba bija uzticēta Richthofen'am, kas kļuva par eskadriņu lidojumu līelmeis-taru. Viņa radītās tradīcijas pastāv vēl šodien. Pēc 80 gaisa uzvarām Richthofen'am nāvīga bija lode, kad viņš vajāja kādu ienaudznieku tālu aiz ienaudznieku-angļu linijām.

Richthofen's mirstīgās atliekas kopš 1925. gada atdusas Berlīnes Invalidu-kapsētā. Viņa gars turpina dzīvot jaunās Vācijas gaisa flotē.

noti». Pēc tam viņš lēni noslidējēs pie priedes un tūlīt arī atlaižas pus-gulus.

Vērojot savu komandiera blāvo sāku-tu, kas runā nepārprotamu valodu, dižk. V. augstākā mērā satraukts par kriētā cīnītāja un priekšnieka zaudē-jumu. Cīnas alkstošais dižkareivis pāravas darīt visu, lai atriebtu negē-liem, kas necīnās kā vīri, bet uzbrūk no paslēptuves. Tikko V. paceļ galvu, viņš ierauga, ka resnās priedes otrā pusē guļ boļševiks, kuram pacel-tā rokā sviedienam sagatavota granā-ta. V. nav vēl paspējis labi pieplakt zemei, kad atskan granātas sprā-diens. Granātas šķembas pamatīgi saārda cīnītāja P. mētelī, bet pašu ti-kai drusku saskrambā.

Vēl pulvera dūmi plivo gaisā, kad V. uzraušas no zemes un sprai-gā lēcienā kā tīgeris metas prie-des otrā pusē. Noplaukš ūtēnes laide un bārdainais sabrūk, lai nekad vairs nepaceltu savas negēlīgās ro-kas. Redzēdami savu bledra negaldī-to galu, pa grāvi lielās izbailes projām rāpo divi citi banditi. Taupīdams ūtēni un municipiju, V. uzbrūk bēdī-šiem ar malkas pagali. Pāris spēci-gu sitienu pa banditu pakaušiem un at-kal kļūstums. Arī tie tagad sagaidīju-ši to pašu galu, ko vairāki miljoni ci-tu boļševiku.

Austrumu fronte Kar. B. M.
(«Daugavas Vanagai»)

Pārvērtības Charkovā

jaunais pavasaris šeit nav atradis iz-pausmi.

Vācu darbības pugads, ko šie cil-vēki kāri baudījuši, bija barbariskās ziemas apdraudēts, kas iedzīvotājiem vēl asāk lika izjust pārdzivoto Katastrofu. Aukstuma, sniega un ledus dēļ bija gandrīz neiespējami atkal ie-dvest darba elpu tīsi sadragātiem ap-gādes, ūdens un elektrības uzpēmu-miem. Aiz dusmām, ka boļševikiem jātatstāj ūdi pilsēta, kuŗu viņi savos prospektos slavināja kā savas moder-nās saimniecības mobilizācijas paraugu, bet kas patiesībā ilustrēja mašinas padarišanu par elku un dabīgās lauk-saimniecīskās auglibas paralīzēšanu, viņi aukstasinīgi bija sādauzījuši dru-pās paši savu darbu. Nu cilvēki ar vienu triecienu bija atkal atdoti atpakaļ tam liktenim, no kura viņi nāku-ši. Tikai tas bija padarīts launāks un rupjāks, jo pilsēta bija greizsirdīgi centusies iznīdēt katrai atmiņai par zemes agrāko struktūru. Vairāk kā

divdesmit gadu ūdi pilsēta bija piesū-kusies pilna cilvēku, kas bija sadzīti no augligajiem laukiem. Tagad šiem cilvēkiem atkal nācās nemt spāni rokās un nostalgāt daudzu, siltus metru, lai atrastu ūdeni ūdenam vai tājā, krāni viens netecēja, ielas dzelz-ceju un elektrisko omnibusu vāgi rū-sēja savās novietnēs, ja tie jau ie-priekš nebija padarīti nederīgi.

Kopš sniegs pazudis no pilsētas, visss ūdi kļuvis gaiss un dzidrāks. Kapavīri to sajūt ar labpatiku. To-mēr arī vītējie iedzīvotāji izķūseju-

šies no saviem pelekajiem feištū-jumiem. Šākumā vilcinoties, it kā viņi baidītos, pavasarim un jaunām laikā tādi, kādi, viņi ir zem pē-lēkiem, netīriem un noskrandušiem ziemas kažokiem bez fasona un pie-griezuma. Bef viņi ātri sajuta, ka vācu karavīri, kas tagad pārvalda pilsētu, ārī no viņiem atšķiras vienīgi ar savām sabojātajām uniformām, un tomēr tie ir pavisam citāda dzīves stilā un citas pasaules pārstāvji. Tikai tagad vītējie sāka sajust, cik loti viņi bijuši nošķirti no ūstās, kustības pil-nās pasaules.

Viņiem izejot uz ielas, var vērot, cik loti viņi pūlās atrast iespēju pie-slēgties tam stilam, kas karavīriem pats par sevi saprotams. Viriešu, kas cenšas panākt ūdu kontaktu ārējā ietērpā zinā, nav daudz. Pilsēta zau-dējusi ievērojami daudz iedzīvotāju.

Kas vien spēja nest ieročus, pa lielākai dalai aizgājuši vai boļševiku aiz-dzīti. Bet palikuši vecie un galvenā kārtā sieva, un meitenes. Tomēr šeit nekad nebija eksistējusi mode, kuŗai viņas būtu varējušas sekot, un nav arī pilnu drēbju skapju. Bef kad saule svētdienas pusdienlaikā silti un tīka-mi lej savu gaismu par Sumskajās ielu un cilvēkiem, kam ziema bija ga-līgi apnikusi, tad vērojams, ka Pa-

domju savienības rijīgā pelēcība vēl nav paspējusi iznīcināt visu austriumiem īpatnējo dzīvīgumu. Protams, arī ūdā svētdienas ainavā dominē gal-vas lakati un vilnas zēkes; tomēr kļūst redzams arī viens otrs labāks mētelis, izskatīgi galvā uzlikta cepure un starp daudzām galosām, primi-tīvām zandālēm un vingrošanas cībām, arī viens otrs normāls dāmu kurpu rūpīja. Tamēr nabādzīgo apgērbu un rupjās gaumes pārsvans liek sajū-

šādas parādības, kā ievēribas cienīgu teātra aina. Zināmā mērā vēlēdamās padas sevi par jaunu atklāt, sievietes cenšas izburt jaukas lietas no apgērbu un audumu paliekām. Personīguma attīstība speci pirmos nedrošos soļus, it kā tā kopā ar iekarotājiem būtu at-klāt atgriezusies no ilgas trimdas; bet trūkst tomēr līdzekļu un materiālu. Tā kļūst redzams nabādzības bēdīgais greznuums, kam nav nekā līdzīga. Sie-vietes nomītām kūpēm un noplukušā, izbalejušā mētelī, kas frizētā liel spodrināt nagus un cenšas nopirk lū-pu krāsuli, ir tikpat zīmīga parādība Charkovas pavasari kā ubagi, kas rodas uz ceļiem un tūkstošreiz met krustus pareizticīgo katedrales priek-šā, kuŗā vēl ož pēc sastāvējušās eļļas, kas šeit ilgi glabājusies.

Nenākas grūti nosacit, kādiem aro-diem pīsēkātāmi cilvēki, kas, sevišķi nesteigdamies, iet savu ceļu. Redza-mas daudz studēnu, jo Charkova bijusi «institūtu» un augstskolu pilsēta, un šeit esot studējuši ap 50.000 cilvēku. Šīs studentes tai pašā laikā biju-šas arī šuvējas, strādnieces vai trak-toristes. Tagad viņas labprāt pīnem darbu, kas svarīgs brunotajiem spē-kiem vai Charkovas iedzīvotājiem. Ūdā laikā, protams, taisni attiecībā uz arodiem mainīs katrs mērogs. To-mēr ukrainieši tur nesaskata gandrīz nekādas tragikas. Bolševistikā fe-kārta viņus gadiem ilgi pieradījusi darīt ūdeni ūdu darbu un ūdīen at-klāt pīvam ko citu. Attiecībā uz pie-mērotiem arodiem rīcība bijusi loti patvalīga. Vienalga, kādam arodam pie-vēršoties, nebija nekādu cerību uz-labot personīgās dzīves apgērbu un rupjās gaumes pārsvans liek sajū-

(«Rūpīnājums sakos.»)

Aizputes aprīķa pagastas noorganizētās ugunsdzēšēju komandas

Sinās dienās pabeigta brīvprātīgo ugunsdzēšēju komandu noorganizēšana Aizputes aprīķi. Aizputes pagasta noorganizētā komanda ar 18 lecējiem, komandas vecākais Arnolds Vecpūsis; Aprīķu pag. — 21, vecākais Andžs Cinovskis; Basu pag. — 25, vecākais Mētra Juris; Cīravas — 36, vecākais Ādams Eglītis; Dunalkas — 20, vecākais Ernests Braže; Dzērves — 27, vecākais Jānis Gausons; Gudenieku 45, vecākais Jāzeps Roze; Jūrkalnes — 27, vecākais Teodors Erkiķis; Kalvenes pag. — 60, vecākais Olgerts Strauchs; Kazdangas — 49, vecākais Ansis Strombergs; Klosteres — 20, vecākais Ernests Sternbergs; Lažas — 27, vecākais Jānis Bencins; Nikrāces — 73, vecākais Ernests Pērkons; Rudbāržu — 40, vecākais Mikelis Lepiņš; Sieksātes — 20, vecākais Artūrs Apinis; Ulmāles — 18,

vecākais Ernests Lustiņš un Valtaikū — 90, vecākais Pēteris Lērums.

Līdz šim Aizputes aprīķi brīvprātīgo ugunsdzēšēju komandas jau darbojās Sakas pagasta Pāvilostā un Alšvanga. Šīs komandas tagad tikai papildinātas.

Par visu Aizputes aprīķa ugunsdzēšēju komandu virsnieku iecelts E. Osmolovskis un pat viņa palīgu E. Stieglis.

AIZPUTES IERIKO DEGVĪNA NOLIKTAVU.

Līdz šim Aizputes apkārtnei iedzi-votājiem daudz neērtību sagādāja ne-noorganizētā degvīna piegāde. Lai lauksaimnieki varētu sapņi viņiem piešķirto degvīna prēmiju, viņiem bieži vien nācas vairākas reizes braukt uz Aizputi, vai pat Liepāju. Tagad pārtikas nodrošināšanas departaments

ierosinājis atvērt Aizputē degvīna no-liliktu un uzdevis Aizputes pilsētas valdei sagatavot nepieciešamās telpas.

BAGĀTIĜI ZIEDOJUMI BOLSEVIKU UPURU KAPU UZKOPŠANAI.

Tautas palīdzības Aizputes aprīķa komiteja pabeigusi ziedojuvu vāksnu bolševiku upuru kapu uzkopšanai. Pavisam visā aprīķi savākts RM 1759,58. Atsaucīgākie ziedotāji bijuši Dunalkā, saziests RM 218; Valtaikos — RM 199; Jūrkalnē — RM 167,20; Cīravā — RM 167,50 u. t. t.

AIZPUTES AMATNIEKU BIEDRĪBA.

sizrāda visiem aprīķa amatniekiem, ka amatnieku apgādes grāmatīnas saņemamas biedrības birojā. Apgādes grāmatīpas var saņemt iz amatnieki, kuri iesnieguši pie-teikumus ierakstīšanai amatniecības re-gistrā.

JAUNA RAJONA VĒCMĀTE.

Par Embūtes rajona vēcmāti saistīta Alvine Gallite.

Informācijas apsriebes Kuldīgā un Saldū

LGD Pārtikas nodrošināšanas de-partamenta Liepājas apgabala inspek-cija ziņo, ka 22. jūnijā, pl. 14.00, Kuldīgas aprīķa vecākā telpās, no-tikši Kuldīgas, Ivandes, Kūrmales, Pa-dures, Planicas, Rendas, Snēpeles, Turlavas, Kobiles, Alšvanga, Basu, Gudenieku, Jūrkalnes, Sakas un Ul-males pagastu, bet 26. jūnijā, pl. 11.00 — Saldus pilsētas vāldes telpās — Rudbāržu, Nikrāces, Sieksātes, Val-tailku, Saldus, Sātiņu, Pampāļu, Ga-ku, Brocēnu, Cieceres, Kursišu, Zvār-des, Vārmes, Lutrinu, Skrundas un Ranku pagastu pašvaldību vadīšo darbinieku informācijas apsriebē par jauno norēķināšanās kārtību ar racionētiem pārtikas produktiem. Re-ferēs Pārtikas nodrošināšanas de-par-tamenta Liepājas apgabala inspektors E. Pētersons.

Mans miljais, gādigais vīrs, mūsu brālis un svainis

Fricis Pēteris Maļiks

miris 17. jūn. š. g.

Uz klausu pavedišanu š. g. 20. jūn. pl. 14 no pils slimnīcas kaplīcas uz Pārkones pag. Kūlas kapiem līdz sērojošie piederīgie.

Kad pienāks nāves stundina, ūtīs tād manā lūgšana; Jel pašķiriet man esīšu. Uz tēvu tēvu kapseitu.

17. jūn. miris mīlu tēvs, vīrs un vectētiņš

Jorens Grozgalvis

Apbedišana svētdien 21. jūn. pēc pusd. no Grozgalvās pag. „Brūveriem” Ilgu kapos.

Skumst piederīgie.

Dusi nu saldi
Lai vieglas tev smiltis!

Izsakām sirsnīgu pateicību visiem, kas piedalījās mūsu mīļā aizgājēja

Leonīda Pūces

Izvadišanā uz pēdējo dusas vietu.

Sevišķi L. p. b. „Centiba” valdei un darbiniekiem, kā arī C/S „Turība” par sirsnīgiem atvadu vārdiem un krāšņiem vāpiņagājiem.

• Piederīgie.

Sirsnīgs paldies visiem, kas piedalījās manas mīļās mēltīnās

Merījas Šlēmmers

pavadišanā uz pēdējo dusu.

Sevišķi Liepājas cukurfabrikas darbiniekiem par sa-ziedoto naudu, mācītajam Liepas kgm par mierinošiem vārdiem un visiem, visiem pārējiem mīļā paldies par krāšņiem ziediem.

Sērojošā māte.

Vislielāko pateicību izsaku visiem par skaistajiem ziediem un visiem pārējiem, kas piedalījās mūsu mīļās nekad neaizmirstamās māmiņas

Margrietas Pīkelis

Izvadišanā uz pēdējo dusas vietu.

It sevišķa pateicība mac. Liepas kgm par dzīļi iz-justiem vārdiem.

Ja manas asaras uzcelt spētu,
Tad tu kapseitā negulētu.

Dēls.

Russischer Unterricht oder Konversation 1-2 mal wöchentlich in Neu-Libau von deutschem Beamten gesucht Angeb. in d. Exp. d. Ztg. unter 4164

Vajadzīgas virtuves strādnieces. Pielikties „Liepājas pilsētas viesnīca”. Tālr. Grobiņa 128.

Kāpostu stādi,

Ekuizen-slaiva un Enkuizen Amagas, pārdod. sākot ar 17. jūn. Grobiņas pag. „Kundziņas” Tālr. Grobiņa 128.

Grāmatas pērk visās valodās, daž. satura. Par vērtīgām un retām grāmatām maksā augstas cenas. I. Beloštocka grāmatu veikl. Graudu ielā 40.

Gans vajadz. uz lauk. pie nedaudz lo-piem. Piet. Salmu ielā 53.

Pēku „Fordson” traktori, vēlams 1938./39. g. modelis un leuku smēdi. Piedavā-jumus līdz zvanītā Tālāk 78.

Vēlos pirkīt 2 logu alzkarus, apau galdu, naktis galdu. Piet. Ganību ielā 57. dz. 9, sestdienās un pirmdienās.

Kluss jauns pāris mekiņi 1-2 ist. dzīvokli.

Dejas stundas pasniež Ozolu ielā 12 (sētas mājā). Tālr. 2218.

Grāmatas pērk visās valodās, daž. satura. Par vērtīgām un retām grāmatām maksā augstas cenas. I. Beloštocka grāmatu veikl. Graudu ielā 40.

Gans vajadz. uz lauk. pie nedaudz lo-piem. Piet. Salmu ielā 53.

Vēlos pirkīt 2 logu alzkarus, apau galdu, naktis galdu. Piet. Ganību ielā 57. dz. 9, sestdienās un pirmdienās.

Kluss jauns pāris mekiņi 1-2 ist. dzīvokli.

Dejas stundas pasniež Ozolu ielā 12 (sētas mājā). Tālr. 2218.

Par laimīgu dzimte i kopā ar Jauno Eiropu

Ergju un Abavas bataljonu latviešu brivprātīgo kaļaviru atvadu svinības

SVINIGS DIEVKALPOJUMS ANNAS BAZNICA.

Trešdien Ergju un Abavas bataljoni kaļaviri pulcējās svinīgā atvadu dievkalpojumā Annas baznīcā. Dievnams bija rotāts ziediem. Altāra telpā goda sardzē stāvēja bataljonu kaļaviri ar Lielvācijas un latviešu nacionāliem karogiem. Dievkalpojumu ievādīja ar Wagnera «Svētceļnieki», ko atskanoja Liepājas kārtības dienesta pūtēju orķestris. Tad draudze vienojās dziesmā: «Kur cīnās Kristus kaļaviri, par brīvību un taisnību». Mācītājs E. Liepa sirsniņos vārdos atzīmēja, ka arī latviešu kaļaviri dodas lielajā brīvības un cilvēcības cīnā pret aziātisko boļševismu, kas gribēja savai verdzībai un iznīcībai pakļaut visas Eiropas tautas. Svinīgo atvadu dievkalpojumu noslēdza kopīgi nodziedātā latviešu tautas lūgšana: «Dievs, svēti Latviju».

Atstājot dievnamu, dievlūdzēji kaļaviru krūtis puškoja ziediem.

Ergju un Abavas bataljonu kaļaviri gājēnu uz baznīcu Rožu laukumā, savā viesošanās laikā, noskatījās Hollandes saimniecības ministrs un Nacionālās bankas prezidents Dr. Rosts van Tonningens. Ministru pavadīja SS Obersturmbannführer's Dr. Dietrich's un Kurzemes novada komisāra pārstāvji.

BRIVPRĀTĪGO PARĀDE KURSU LAUKUMĀ.

Pievakarē liepānieki plūda uz Kuršu laukumu, lai tur militārā skatē, vēl pēdējo reizi pirms aizbraukšanas uz austrumiem, skatītu latviešu karavīru stāju. Neraugoties uz silto jūnija lietu, kas nolija pār izvadītāju galvām, ar katru brīdi pieauga liepānieku skaits, kas ieslēdza laukumu no visām pusēm. Laužu pieblīvētas bija arī visas apkārtējās ielas.

Militārā skatē ieradās arī SS un policijas pārstāvji, Kurzemes novada komisāra NSDAP Kreisleiter's Kossof's, referenti — Pusill's un Gutschmidt's, kā arī latviešu iestāžu augstākie vadītāji.

Tieši pl. 18, atskanot militārās skates komandiera plkv.-ltn. Ruceļa komandai: «Godam sveiki! — miera stājā sastinga latviešu kaļaviru rindas un, orķestra sveikti, laukumā ieradās vācu kārtības policijas komandieris Latvijā plkv. Knecht's un Kurzemes novada SS un policijas Standortführer's SS-Obersturmbannführer's Dr. Dietrich's, latviešu pašpārvaldes iekšlietu generāldirektora pirmā palīga plkv.-ltn. Veisa un kārtības dienesta priekšnieka plkv.-ltn. Oša pavadībā. Lēni gar kaļaviru rindām nosojoja vācu kārtības policijas komandieris un SS- un policijas Standortführer's Liepājā ar pavadoņiem. Pēc sasveicināšanās ar latviešu kaļavīriem, plkv. Knecht's tiem veltīja īsu uzrunu, aizrādot, ka latviešu tauta smagi izjutusi boļševiku valdīšanas augļus. Labākās tautas dēli un meitas noslepkavoti čekas pagrabos, vai arī aizvesti tālu aiz dzimtenes robežām uz padomjas klajumiem. Smagi cietušās latviešu tautas dēli tagad stājas cīnītāju rindās, lai kopā ar vācu un pārējo Eiropas tautu kaļavīriem dotos cīnā pret boļševikiem, lai tie nekad vairs nevarētu apdraudēt Baltijas tautu mierīgo dzīvi. Kopā ar vācu kaļavīriem, latviešiem dota otro reizi iespēja cīnīties pret kopējo ienaidnieku — boļševismu. Pirmo reizi tas bija ieroču brālībā ar plkv. Kalpaka bataljonu un tas pats atkārtojas tagad. Cīna, ko pārtrauca ziema, drīz iedegsies no jauna un tai būs jāizšķir Eiropas tautu kultūras saglabāšana vai arī bojā eja.

Atbildes vārdos plkv.-ltn. Rucells latviešu kaļaviru vārdā apliecināja, ka tie mil savu zemi un dosies cīņā pret boļševistisko nezvēru, kas dragāja latviešu tautas dzīvo spēku un tās kultūru mina kājām. Atriebt boļševistiskam nezvēram tagad dadas latviešu brivprātīgie cīnītāji. «Mēs būsim tikpat droši, kādi visos laikos bijuši latviešu karotāji, cerībā, ka pēc cīņām atgriezīsimies laimīgā dzimtenē Jaunās Eiropas tautu saimē», —

Pēc tam militārās skates dalībniekus uzrunāja Kurzemes novada latviešu brivprātīgo organizēšanas komitejas priekšsēdētājs, Liepājas apr. vecākais A. Mūrnieks, aizrādot, ka liepānieki trešo reizi pulcējušies Kuršu laukumā, lai no šejiennes izvadītu brivprātīgo bataljonus celā uz austrumiem. Šī latviešu kaļaviru izvadišana iekrit posmā starp Latvijas sēru dienu, kad pieminējām nogalinātos un aizvestos tautiešus un latviešu tautas atbrivošanas svētkiem, kurus svinēsim priekā jūtu savīnoti. Abas dienas neizdzēšamiem burtiem ierakstītas latviešu tautas vēsturē — pirmā kā latvju tautas drūmākā, otrā — laimīgākā diena. «Ja šodien, dodoties uz austrumiem, lipīgā lietus, tad ticiet, kaļavirī, ka pēc uzvaras, atgriezoties dzimtenē, spoža spīdēs Jaunās Eiropas saule», — noslēdzot savu uzrunu teica brivprātīgo organizēšanas komitejas priekšsēdētājs.

Atbildes vārdos plkv.-ltn. Rucells latviešu kaļaviru vārdā apliecināja, ka tie mil savu zemi un dosies cīņā pret boļševistisko nezvēru, kas dragāja latviešu tautas dzīvo spēku un tās kultūru mina kājām. Atriebt boļševistiskam nezvēram tagad dadas latviešu brivprātīgie cīnītāji. «Mēs būsim tikpat droši, kādi visos laikos bijuši latviešu karotāji, cerībā, ka pēc cīņām atgriezīsimies laimīgā dzimtenē Jaunās Eiropas tautu saimē», —

pacilājoši izskanēja plkv.-ltn. Ruceļa beigu vārdi.

Ar «Lai dzīvo» latviešu kaļavīri slavināja Lielvācijas Vadoni un patēcās savai augstākai vācu priekšniecībai, pēc kam, laukumu pārīsalca Lielvācijas valsts himna, Horst'a Wessel'a dziesmas un latviešu tautas lūgšanas skanas. Tad sakustējās bataljonu kaļaviru rindas un parādes maršam skanot, gaŗām parādes pieņēmējiem — vācu kārtības policijas komandierim Latvijā plkv. Knecht'am un Kurzemes novada SS un policijas Standortführer'am Dr. Dietrich'am un goda viesiem aizsoloja disciplīnētās latviešu brivprātīgo cīnītāju rindas.

Kā pirmie, aiz Lielvācijas valsts un latviešu tautas nacionāliem karogiem gaŗām parādes pieņēmējiem soļoja Ergju bataljona kaļavirī ar savu komandieri — pazīstamo bij. latviešu armijas līdotāju plkv.-ltn. Ruceli. Arī daudzi citi bataljona virsnieki nākuši no bij. aviācijas pulka līdotāju saimes. Aiz ērgļiem, ar draudzīgi blakus plīvojošiem Lielvācijas un Latvijas karogiem, gāja Abavas bataljona kaļavirī ar plkv.-ltn. Pusaudzi priekšgalā. Brašā kaļaviru stāja un spēcīgie soļi uz ielu brūga pauðā cīnītāju apņēmību plecu pie pleca ar vācu kaļavīriem turpināt uzvarām vai pagoto soļojumu līdz boļševiku galīgai sakāvei. Kad brivprātīgo cīnītāju rindas bija aizsolojušas, gar parādes pieņēmējiem, tās ziediem apveltīja liepānieces.

Rūpēsimies par saknaugu ražas labu izdošanos

Saknaugi pašreizējos apstākļos ir vieni no svarīgākiem uzturīlīdzekļiem, kādēļ to apkopšanai jāveltī vislielākā uzmanība. Pašreiz veicama saknaugu retināšana, ierdināšana un kaitēkļu apkarošana.

Retināšanai ražas celšanā ļoti liela nozīme, bet tas ir atkarīgs no retināšanas laika. Pie retināšanas jāievēro zemes apstākli, laika apstākli un arī tas, kādu kultūru audzē.

Retināšanu visvairāk pielieto cukurbietēm, bet attiecībā uz lopbarības runkuļiem šogad retināšana nevar būt, jo vairākkārt doti norādījumi, ka lopbarības bietes jāaudzē (jāstāda) no dēstiem. Dārzāju retināšana vēl pieleižama tiem dārzājiem, kurus audzē no sēklām, t. i. ko sēj paliekošā vietā, kā burkānus u. c.

Katrreizējai ierdināšanai jāizvēlas vispiemērotākais laiks. Piem., nekad nav nozīmes zemi ierdināt pirms lietus, bet tas jāveic pēc lietus, jo lietus laikā zeme tiek sablīvēta. Tas nenozīmē,

ka sausā laikā zeme nav jāirdina. Zemi ierdinot mēs pasargājam mitruma izgarošanu un līdz ar to saknaugu ražas ir daudz lielākas. Vasarā, augšanas periodā, atsevišķi saknaugiem svarīgs darbs ir apraušana. Sevišķi tas attiecas uz tomātiem un kāpostiem. Apraušot panāk līelāku sakņu sistēmu un līdz ar to saknaugs aug daudz lielāks, t. ir attīstās lielāka virszemes daļa. Praktiski apraušana izdara reizē ar zemes ierdināšanu.

Galvenais kaitēklis, kas šini pavašari visvairāk vērojams, ir spradži. Tas kaitē ne tikai krustziežiem, kā kāpostiem, kājiem, bet bojā arī bietes. Spradžus apkārto ar kalcija arsenatu. Sagatavo: uz 4 daļām svāiga dzēsta kaļķa nem 1 daļu kalcija arsenata. Šādu maišījumu ieber plānā līnu drēbes maišīpā un agri no rīta vatvēlu vakarā, kad uz stādiem ir rasa, izdara stādu apputināšanu. Pie apputināšanas jāizvairās no putekļu ieeipošanas. Jāievēro, ka kalcija arsenats ir viena no bīstamākām indēm.

Vēl līdz šim daudz kļūdu pielaiž zemes sagatavošanā. Kā vienmēr, vēl cenšas visus saknaugus stādīt dobes vai vagās. Stādišana noteikti jāizdara uz līdzzena lauka. Dobes pielaižamas būtu vienīgi gurlēm un arī tikai tiem, kam gatavo tā sauc. silto kāju.

Aizputes apr. dārkopib. inšurtorā.

Abonentus

Līdz nokārtot abonēšanas maksu par jūlijā mēn. līdz š. g. 25. jūnijam. KANTORIS.

Nav piedalījušies meža ugursgrēka apkārtošanā

Jēkabs Brūns, iedz. Nicas pag. Brūna mājās, Nicas mežā iekūrs uguns. Aizdedzēs mežs. Piesteigušies vietējie mežniecības darbinieki, kas mēģinājuši uguns nodzēst, bet uguns gājusi plašumā un apdraudējusi līelāku meža platību. Mežniecības darbinieki lūguši Nicas pagasta valdi uguns dzēšanas darbos norākot papildspēkus. Pagasta valdes rīkojumam nepaklausījuši Jānis Klāsons, Mikelis Kupšis, Pēteris Vērnieks un Mikelis Lādens. Ugnis saucu pie atbilstības. Lauku iec. miertiesnesis vainigā sodīja kātru ar 30 RM vai 10 d. arestā.

SUNS SAKODIS Z MEITENES.

Pērkoneas pag. 8. g. v. Arija Danielis sava tēva druvā lasījusi skābenes. Vipai uzbrucis kāds nelieciuns un sakodis labo kāju. Kodums izrādījies tik bīstams, ka D. vajadzējis ievietot slimīni. Tas pats suns sakodis arī 7 g. v. Ariju Smukumu. Policija noskaidrojusi, ka suna iepašniece ir Katrine Čičis. Lauku iec. miertiesnesis Č. sodīja ar 30 RM vai 1 ned. arestā.

100.000 jaunu māksligu vielu

Berlinē, jūnijā. Vācu rūpniecībai neapsaubāmi pieder līelākie nopeini jaunu sintetiku vielu atrāšanā un papildināšanā. Sodīti ir apm. 100.000 jaunvielu, un moderno saimniecisko dzīvi mēs bez tām vairs nemaz nespējam iedomāties. Svarīgākās jaunvielas ir buna, māksligais zīds, vilna, sintetiskais benzīns u. t. t.

Atbildīgais redaktors: ANDREJS VINDAVS.

Izdevējs: KRISTAPS GRĀMATNIKS.

Redakcija, kantors, ekspedīcija un spīlesuve

Liepāja, Pasta ielā 3.

Tālruni: atbildīgais redaktors 1502,

Izdevēja 784, redakcija 831, kantors un ekspedīcija 170.

Tiekotā rākotā pasti — 6254, Latvijas banka — 161.304, Kurzemes krājkaša Liepāja — 314 un Handels- und Kreditbanka Liepāja — 7003.

Laikrakstā abonēšanas maksa RM 1,75 mēnesi. Sludinājumu maksa — RM 0,20 peitī rīndīga, apsveikumi — RM 0,-.

Parakstīšanas pieņem — Kurzemes Vārds un pasta kantors.

Liepājas dzīve

Latviešu pašpārvaldes atbildīgie iestāži izvadīti Liepājā.

Sakārā ar Ergju un Abavas latviešu brivprātīgo bataljonu izvadīšanas svinībām trešdien Liepājā ieradās latviešu pašpārvaldes iekšlietu ģenerāldirektora pirmais palīgs plkv.-ltn. Veiss ar kārtības dienesta priekšnieku plkv.-ltn. Oši. Vakār viņiem bija apspreide ar Kurzemes novada SS un policijas vadītāju SS-Obersturmbannführer'u Dr. Dietrich'u un Liepājas pilsētas vecāko J. Blauu. Pēcpusdienā latviešu pašpārvaldes atbildīgie iestāži izbrauca atpakaļ uz Rīgu.

SPORTS

VĀCU KAĻAVIRU — OLIMPIJAS REVĀNSCĪNA FUTBOLA

notika svētdien, 21. jūn., pl. 18 Olimpijas laukumā. Vācu kaļaviru futbolisti Liepājas sporta laudim savu gatavību pierādīja pirmā sacīkstē, kura Olimpijas komplektējums, savā labākā sastāvā, tika ar pālēm spēja uzvarēt. Tagad, kad spēcīgā kaļaviru vienība spējusi kaldiņāt sev pānākumus, pieveicot Liepājas Auseklī ar pārliecinošu 3—1 rezultātu, nav šaubu, ka priešās, stāvošā revānsčīnā pret olimpiešiem kaļavirī centīties papildināt savus līdzīnējos guvumus. Alzvadītās sacensībās kaļaviru futbolisti bieži izpelnījās skaitījumu aplausus ar savu energisku un technisku spēli, pie kam sevišķi atmiņā palīcis vācu kaļaviru vienības vārtu sargs, kas ar azbrīnojamu veiksmi izpildīja savu uzdevumu. Viens pīlēmītājs ar šoreiz futbola spēles cīnītājiem garantē redzēt tādu sacensības risinājumu, kas nevar palikt neapbrinot.

TUVĀKĀS FUTBOLA CIŅAS AUSEKLA VIENĪBAI.

Ausekla futbolistus, pēc aizvadītās veiksmīgas cīpas pret Ventspils «Spara» vienību, tuvākā nākotnē atkal galda jaunas svarīgas sacīstes.

Svētdien, 21. jūnijā, Ausekla 1. vienība viesosies Kuldīgā, sacensīties ar vietējās sporta biedrības futbolistu komplektējumu. Ausekla futbolistu sastāvam, kas cīnījās pret ventspilniekiem, jāsapulcējas svētdien, pl. 7.30 Liepājas stacijā.

28. jūnijā Liepājā paredzēta Rīgas «Ausekla» spēcīgās vienības spēle pret Liepājas «Ausekla» labāko futbolistu sastāvu. Tā kā Rīgas «Ausekla» vienība parādījās sekmīgi piedalās Rīgas meistarības izcīnā, tad viņu vienā spēlē Liepājā gaidāma ar lielu interesu.